

EDITORIAL

Èsglésia i economia

Avui voldriem parlar d'aquest tema. Es una qüestió una mica delicada, però que hauriem de tenir ben clara, sobretot els catòlics practicants.

Ens ha decidit a parlar-ne el fet de constatar sovint, per mitjà dels estats de comptes de la parròquia, i per altres fonts d'informació, la poca actualització dels pressupostos parroquials, comparats amb qualssevol altres de qualsevol tipus. I també les dificultats que hi ha per atendre les necessitats més peremptòries.

Fem una mica d'història:

Molts recordem encara com funcionaven les economies parroquials no fa pas massa anys: els principals ingressos provenien de les recaptades que es realitzaven durant la missa, passant la bacina per davant de cada un dels assistents, amb diverses motivacions (les ànimes, la cadira, la fulla, el «Roser», etc.), i de les quotes pels diversos serveis que el mossèn feia als parroquians, sobretot en l'administració dels sacraments (bateigs, casaments, enterraments...). Apart d'això, sovint hi havia donatius més o menys importants per coses concretes (altars, imatges, oli de la llàntia, vi de dir missa), fets per persones devotes —no analitzem ara les motivacions que els empenyien— que contribuïen al manteniment del culte i a una economia més o menys folgada. Tot això ho administrava el mossèn (en algunes parròquies la junta d'obres) com millor li semblava.

Després, sortosament, van venir moltes innovacions en aquest aspecte: es va donar més llibertat als fidels per contribuir voluntàriament, suprimint la pressió que representava el passar la bacina, eliminant les tarifes fixes dels serveis parroquials, i no vetllant pas gaire els possibles donatius que es podien aconseguir de persones devotes i concretes.

Sí, certament aquestes modificacions van donar molta més autenticitat i serietat als actes religiosos, i van esborrar la imatge de «negociant» que en algunes ocasions havia tingut el capellà.

Però —i aquí rau el problema—, els «catòlics» ens vàrem agafar tan a pit això que les coses de l'ànima no es podien pagar amb diners, que hem anat oblidant les despeses econòmiques que sempre comporta el manteniment d'aquests serveis i els llocs de culte, i que les persones a ells dedicades també han de viure (i la vida està molt cara!). Sembla que, en general, ens hem desentès gairebé del tot d'aquest aspecte religiós, i la nostra contribució econòmica és limitada, molt sovint, al dret que dipositem a la panera en entrar a missa

Es podrà argumentar que s'ha insistit poc últimament, per part dels mossens, en crear consciència d'aquesta obligació moral. Potser sí. Però també sembla evident que, per poc que reflexionessim sobre això, no hauria de ser precisa aquesta insistència, per adonar-nos de la responsabilitat que en tenim tots en general i cadascú en particular.

Trobem molt natural que no tingui un preu estipulat l'administració del sacrament del matrimoni o del baptisme, per posar un exemple, però també és lògic que, qui rep aquest servei, aporti voluntàriament una quantitat que, ben segur, serà una petita part de l'import d'aquella festa familiar.

Es natural que siguem els catòlics practicants, els qui d'alguna manera ens «aprofitem» del catolicisme, els que el mantinguem econòmicament, destinant una part del nostre pressupost familiar a una cosa que ens afecta molt directament.

Diffícilment poden renunciar els Sacerdots a la paga de l'Estat (clarament insuficient d'altra banda), com sembla que exigiria la seva independència, si nosaltres no solucionem el problema vital que això comportaria per a ells.

En alguns països és el mateix Estat el que té establert un impost per a fins religiosos que després distribueix, proporcionalment al nombre de persones que es declaren membres de cada una de les diferents confessions religioses, a les organitzacions respectives. Així tothom, obligatòriament i d'acord amb les seves creences, contribueix al manteniment dels serveis religiosos.

Fent un pas més, potser fins i tot hauriem de ser nosaltres, els laics, els que hauriem de portar l'administració econòmica de la parròquia, i deixar pels mossens (mentre en tinguem) la feina més concreta i adient a la seva missió pastoral i de culte.

Però, no es tracta pas aquí de donar solucions. Més aviat el que pretenem és concienciar (paraula de moda) d'aquest problema. Les solucions seran relativament fàcils si això s'aconsegueix.

Festes de Primavera

La preparació de les Festes de Primavera va endavant. Encara no podem donar el programa complet ni definitiu, però ja és possible avançar algunes coses.

En principi es preveu que comencin el dia de Sant Jordi amb una taula rodona de presentació del Congrés de Cultura Catalana, motiu central de les festes d'enguany. La clausura està prevista per la tarda del segon diumenge de maig —dia 9— amb una ballada de sardanes i altres danses populars catalanes i una xocolatada per als més petits. Entre aquests dos actes es desenvoluparà el programa que compartirà aproximadament amb:

- Una taula rodona (un economista, un sociòleg, un advocat i un urbanista) sobre la problemàtica del pla d'autopistes i l'ordenació territorial.
- Una conferència sobre un tema d'actualitat.
- Projectió de diapositives sobre una expedició a l'Annapurna, comentada pels seus principals protagonistes: Jordi Pons i Josep Manuel Anglada.
- Presentació, pel grup A-71 de Terrassa, de l'obra teatral LA LLIÇÓ.
- Un concert de música barroca.
- Un recital de cançó catalana per part d'un destacat cantant.
- Una gimkhana automovilística.
- I per als petits, a més de la xocolatada ja dita, hi haurà una representació teatral o de titelles i un concurs de pintura ràpida. També faran, a les classes de català que tenen a l'escola, unes redaccions, les millors de les quals —triades per ells mateixos— seran publicades a RONSANA.

Es prepara també una exposició sobre el passat, el present i el futur del nostre poble. I com l'any passat celebrarem la festa de les lletres amb parades de llibres a tots els actes.

Només ens resta reiterar la petició que fèiem el mes passat. Convidem totes les entitats del poble —amb l'ajuntament al davant— a manifestar la seva adhesió al Congrés de Cultura Catalana i a participar, al costat de totes les institucions catalanes, en la seva realització.

LA COMISSIÓ

Nota de la Redacció: Recordem que els escrits publicats amb firma expressen el criteri de l'autor i no coincideixen necessàriament amb el de la revista. Això és especialment clar en el cas de les «Cartes al Director» i les «Opinions».